

at den højtærede Landbrugsminister vil svare herpaa. Jeg forsikrer, at Svaret imødeses med den allerstørste Interesse fra de paagældende Egne i Thisted Amt.

Sundbo: Mod Slutningen af denne Debat maa det maaske være mig tilladt at minde om, hvad jeg sagde i min første Tale her, at vi maatte komme ind paa en anden Ordning af denne Debat. Det forekommer mig, at Gangen i Forhandlingerne har vist, at mit Standpunkt i saa Henseende var rigtigt. Vi maa have de saglige Spørgsmaal frem for sig eller, som det ærede Medlem Hr. Rode udtrykte sig, tage hvert Budget for sig. Saa vidt jeg forstod det, udtalte det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller sig ogsaa i den Retning. Da dette Spørgsmaal synes at være det eneste, som det ærede Medlem Hr. Rode og jeg var enige om, var det ogsaa af den Grund rart, om vi i det mindste kunde faa det gennemført. Jeg henstiller fremdeles til det høje Præsidium, om vi maatte faa dette Spørgsmaal taget under Overvejelse. Maa jeg med det samme sige, at naar der tales saa meget om, at denne Debat trækker i Langdrag, saa er der et Udtryk, som kunde spare megen Tid, og det er Udtrykket „det ærede Medlem“. Jeg vil ikke tage saa meget Hensyn til, at jeg og Talere af samme Rangs Rang som min Ringhed undertiden glemmer det, men jeg har lagt Mærke til, at selv de mest udmærkede Talere ogsaa kan glemme det som f. Eks. det ærede Medlem Hr. Rode. Han glemmer principmæssig at sige det ærede Medlem. Saa holder han op og begynder igen og siger saa „det ærede Medlem“, men megen Tid gaar tabt derved. Ogsaa den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Trafikminister, som begge er fortrinlige Talere, glemmer ogsaa ofte at sige det ærede Medlem. Saa gør Formanden opmærksom paa det, men saa gaar den Tid. Dersom man vilde undersøge f. Eks. det ærede Medlem Hr. Rodes Tale i Verdensformat paa 4 Timer, vil man sikkert finde, at en halv Time var gaaet med til at sige det ærede Medlem. Det forekommer mig derfor, at man med nogen Grund kunde henstille til det høje Præsidium at overveje en lille Ændring i Forretningsordenen paa dette Punkt. Naar man siger „Hr.“, er dermed lagt saa megen Høflighed og saa meget Omsvøb, om man vil, for Dagen, at der ingen Fare er for, at man skal blive for hidsig eller bruge et personligt Udtryk om vedkommende. Det forekommer mig derfor, at Udtrykket „det ærede Medlem“ uden Skade kunde stryges.

Maa jeg dernæst sige, at denne Debat har jo bragt mange saglige Udtalelser baade fra ærede Medlemmer og fra højtærede Ministre, som viser, at det er nødvendigt at have en saadan saglig Generaldebat en Gang om Aaret, men den politiske Debat har jo ogsaa i nogen Grad bragt Klaring, renere Linier, saa at man ser, hvad Partierne og hvad Regeringen vil. Det er da for det første klart, at den høje Regering ikke har noget som helst Forslag eller nogen som helst Reform, ved hvilken den kan raade Bod paa den enestaaende Ulykke, at der officielt er omtrent 40 000 arbejdsløse, men i Virkeligheden 50 000. Den høje Regering har ikke kunnet anvise noget som helst Middel til at imødegaa denne Ulykke, og det forekommer mig mærkeligt, at vi her kan forhandle i over en Maaned uden at faa et eneste Ord fra Regeringsbordet om, hvad man vil gøre i denne forfærdelige Situation. Der er sagt fra Regeringsbordet, at man ikke vil have Toldbeskyttelse, og det samme er sagt af det ærede Medlem Hr. Rode. Jeg maa sige, at jeg i saa Henseende er ganske enig med det ærede Medlem og den højtærede Landbrugsminister i, at vi ikke kan redde Stillingen her i Landet ved Toldbeskyttelse. (Rode: Saa var der altsaa en Ting til, vi var enige om!). Ja, det var der. Det kan vi nemlig ikke af den gode Grund, at de to største Klasser, Bondestanden og Arbejderstanden, ikke vil være interesseret i ny Toldbeskyttelse. Ad den Vej kan man maaske redde et enkelt Fag eller enkelte Fag, men i det store og hele vil man ikke kunne redde Stillingen ved en saadan Reform, og det forekommer mig, at der spildes alt for mange Ord paa denne døde Mus. Ingen Kat vilde lege saa længe med en død Mus, som man her har leget med Spørgsmaalet om, hvorvidt en streng Toldbeskyttelse vilde kunne redde Landet ud af den økonomiske Misère. Jeg tror, vi en Gang for alle maa slaa fast, at dette ikke er muligt. Jeg hører ganske vist fra de mest utrolige Sider Krav om Toldbeskyttelse; f. Eks. har det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt være oppe her og krævet Told paa Frugt. Jeg vil i den Anledning gerne spørge, om vi maa være her! Naar der er 40 000—50 000 arbejdsløse, og det næsten ikke er muligt for disse Familier at købe saa meget som en daarlig moden Pære eller et halvraadent Æble til Børnene til Jul, saa manglede det bare, at man oven i Købet skulde tvinges til at betale Told af den Frugt, som er saa vanskelig at undvære! Det kan der fornuftigvis ikke være Tale om. Medens vi alle er enige om,